

நாத்தி

-கிப்யுஅஸம்த்-

With Best Compliments,

R. RAVICHANDRAMOHAN & CO
BUILDERS & GENERAL CONTRACTORS.

9, VIDYALAYAM LANE,
TRINCOMALEE.

T. P. 026 - 2046

ராத்ரி.....

இப்பனு அஸலிமத்

தாகம் வெளியீட்டகம்
156, கிறீன் வீதி
திருகோணமலை
இலங்கை

- ராத்திரி
(புதுக் கவிதைகள்)
இப்னு அஸலிமத்
- பதிப்புரிமை : தாகம்
- முதற்பதிப்பு : பெப்ரவரி 1991
- அட்டை : N. W. லால் கிரிசேன
- வெளியீடு : தாகம் வெளியீட்டகம்
15,6 கிறீன் வீதி,
திருகோணமலை:
- அச்சுப்பதிப்பு : குமரன் அச்சகம்,
201 டாம் வீதி,
கொழும்பு-12
- பக்கம் : (VIII + 24) 32
- பிரதிகள் : 1000
- விலை

பதிப்புரை

மீண்டும்—
சாம்பல் பூத்த
எம் மண்ணில் இருந்து
ஜனனித்திருக்கின்றோம்
'ராத்திரி'யாய்.

▽
எங்கள் மண்ணின்
சோகம் சொல்லும்
படைப்புக்கள்
எந்த முகாம்களில்
எந்தத் தளங்களில்
எந் கப் பகுதியில் இருந்து
அறிமுகமானாலும்
வரவேற்பதற்குத்
தயாராய் உள்ளோம்
என்பதை—
மீண்டும் ஒரு முறை
கூறிக் கொள்கின்றோம்.

▽
அண்மைக் காலமாக
தமிழ் இலக்கிய பரப்பில்
இருந்து விலகி—
சிங்களமொழி
இலக்கியத்துடன்
ரகசிய ஒப்பந்தம்
செய்துகொண்டு—
புதுயுகம் நோக்கிய
புதிய கவிதைகள்
படைக்கும்—
இந்த இளைய கவிஞரின்
நெம்புகோல் கவிதைகளை
மீண்டும் தமிழுக்கு
அறிமுகப் படுத்துவதில்
'தாகம் வெளியீட்டகம்'
பெருமைப்பட்டுக்
கொள்கின்றது.

▽

கடந்தகால கலவரங்கள்
எங்கள் இருப்பை அழிக்கும்
முயற்சியில்—
எங்கள்—
உடைமைகளையும்
கவிதைகளையும் தான்
எரித்துப்போட்டது
எம் சுதந்திர
உணர்வுகளை அல்ல.

▽
எங்கள்—
முதல் வெளியீடான
'கிராமத்து மண்கள்
சிவக்கின்றன'
சிறுகதைத் தொகுப்பில்
நாங்கள்—
அறிவித்தபடி
'தாமரைத் தீவா'னின்
கவிதைத் தொகுப்பை
தரமுடியாத நிலையிலும்
இந்த—
ராத்திரியைத் தருவதில்
நாம்—
மகிழ்வடைகின்றோம்.

▽
எங்கள்—
இருப்பை மட்டுமல்ல
எங்கள் படைப்புக்களையும்
இவர்கள்—
எரித்துவிடலாம்—ஆனால்
அழித்துவிடமுடியாது.
எங்கள்
'சயம்'
என்றும் எங்களோடுதான்.
நிச்சயம்
தொடர்வோம்
'கேற்களோடு'.

தொழமையுடன்
வெளியீட்டாளர்கள்
('தாகம்' கலை
இலக்கியக்குழு)

ஸ்ரீலங்காவின் எந்த ஒரு கவிஞனும் வடக்கு, கிழக்கு பிரச்சினைகளில் இருந்து தப்பித்துவிடமுடியாது என்பதனை தென்னிலங்கைக் கவிஞரான இப்னுவின பின்வரும் 'ஹைசு' கவிதை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

'வடக்குத் தென்றல்
வீசி வந்தது—
என் தேகத்தில் ரத்தம்'

மனிதம் மரணித்த ராத்திரிகளில்....

'தாகம்' கலை இலக்கிய புரட்சிகர முற்போக்கு இதழ் அறிமுகப்படுத்திய புதுயுகக் கவிஞர்களில் கவிஞர் இப்னு அஸுமத் குறிப்பிடக்கூடியவர். இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வடிவங்களிலேயே மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஆயுதமாகக் கிடைத்தது புதுக் கவிதை. ஆனால் தமிழில் இன்று பலர் புதுக் கவிதை என்ற வெளியீட்டுச் சாதனத்தை உயிரற்றதாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் எழுதியவை, தங்களால் பிதற்றப்பட்டவை, எல்லாமே 'கவிதைகள்' என்று சொல்லிவருகிறார்கள். 'உள்ளர்த்தம், படிமம்' ஏதும் கவிதைக்கு வேண்டாம். 'உயிர், பொருள், எளிமை தெளிவு' எதுவும் வேண்டாம். ஏனென்றால் இவர்கள் யாவருக்கும் இவை சுட்டுப்போட்டாலும் வராது. 'கம்யூனிசம், மார்க்னிசம்' என்ற வேபலை ஒட்டிக்கொண்டு எழுதப்பட்டவை எல்லாம் அந்தந்த வட்டாரத்தில் இலக்கியமாவதுபோல, எல்லாமே இந்த வட்டாரத்தில் கவிதையாகிவிடுவது வேதனைக்குரிய நிகழ்வாகிறது. அந்த வகையில் இந்தத் தொகுப்பின் கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும் வெல்லும் மானுடத்தின் பிரகடனங்களாக முழங்குகின்றன.

ஈழத்தின் ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளில் வெளிவருகின்ற கவிதைகளின் மசாலாவின் விசிதாசாரக் கலவையின் சுவத்தன்மையை உணர்ந்த தமிழ் வாசகர்களின் கூர்மையான, கொஞ்சம்பேருக்காவது இந்தப் புதுக் கவிதைகளின் கூர்மைத்தன்மை புரியும் என நினைக்கின்றேன். நிஜங்களின் தரிசனங்களில் இருந்து விலகாமல் கவிதை சொல்லும் இவரது ஆற்றல் வரவேற்கத்தக்கது. இவரது மனிதம் (Human) சார்ந்த மதிப்பீடுகள் மகத்தானவை. இந்தக் கவிதைகளில் இவரது தேடலின் ஆழம் தெரிகிறது; பார்வையின் தெளிவும் புரிகிறது:

வடக்கு மட்டுமல்ல, கிழக்கில் இருந்து வீசும் தென்றல் கூட இன்று ரத்த வாயுடன் தான் வலம்வருகின்றது என்பது அப்பட்டமான நிஜம். நம் வாழ்வின் பயணத்தில் எங்கள் சுவடுகளை மீறி நம்மைத் தடம்மாற்றி நிறுத்தும் (Distractions) உணர்வுச் சலனங்களையும் இவரது பேனா வெகு இலகுவாகச் சொல்லிவிடுகின்றது.

இந்தத் தேசத்தையே தங்கள் முதுகில் சுமந்துகொண்டிருக்கும் மலையக மக்களின் வேதனை ராகங்கள் இன்றும் கண்ணீர்ஸ்வரங்களாக மீட்டப்படுகின்றன. சொந்தமண்ணிலேயே அகதிகளாக வாழும் இந்த மலையகத் தோழர்களின் வேதனை சொல்லும் கவிஞரின் பேனா 'பிரஜாவுரிமை' என்ற கவிதையின் மூலம் தீப்பந்தம் ஏந்துகின்றது.

தன் கவிதைகளில் கந்தக வரிகளையும், அக்கினி பிரவாகத்தையும் அள்ளித்தெளிக்கும் இவரது 'நிஜத்தை மறை, அம்மா அப்பா விளையாட்டு, ஈரமில்லை, ராத்திரி' என்ற நான்கு கவிதைகளும் கவிதா உலகத்தினது வெட்பதப்பத்தைக் காட்டக்கூடியவை. மினிபஸ் நடத்துனர் பற்றிய இவரது கல்லறை வாசகம் (EPITAPH) வெகு யதார்த்தமாக அமைந்துள்ளது. இந்தத் தொகுப்பின் வழியாக இவரது சமூகத்தைப் பற்றிய கவனிப்பு (Observation) சமூகத்தைப்பற்றிய கணிப்பு (Cognition) என்ற இரண்டும் கவிஞரின் சமூகப்பார்வையின் கனபரிமாணத்தைக் காட்டுகின்றன. பிரச்சனைகளிலிருந்து இவர் தப்பிக்க (escapism) நினைக்கவில்லை. மாறாக இவரது கவிதைகளே பிரச்சனைகளாக உருப்பெறுகின்றன.

கவிஞர் இப்னு அஸுமத் தமிழில் மட்டும் நின்றுவிடாமல் எம் சகோதர மொழியாகிய சிங்கள மொழி இலக்கியத்திலும் ஆழக் காலூன்றியுள்ளார். சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கும் தமிழிலிருந்து சிங்களத்திற்குமாக (தமிழ் → சிங்களம் → தமிழ்) பல இலக்கியப் படைப்புக்களை மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவரது பல படைப்புக்கள் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் தன் கவிதைகளின் மூலம் வெறும் செய்திகளை (message) மட்டும் கூறாமல் வாழ்வின் உணர்ச்சிகளையும், சிக்கல்களையும், சமூகப் பிரச்சனைகளையும் தீர்வுகளாக இல்லாவிடினும், தீர்வுகளை நாடும் வகையில் எளிமையான கவிதைகளாக முன்வைப்பாராகில் இவரது கவிதைகளை காலம் நிச்சயம் எதிரொலிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

“இப்னு அஸுமத்
பரலோக ராஜ்யம்
மேலேயே இருக்கட்டும்
பூலோக ராஜ்யத்தில்
எங்கள்—
கவிதா வரிகள்
ஊர்வலம் போகட்டு
வாழ்க மானுடம்.

மானுடம் தழுவிய மனித நேயங்களுடன்
வி. மைக்கல் கொலின்
(தமிழ்ப் புதல்வன்)
ஆசிரியர் — தாகம்

ஈதந்திரம் இல்லாத சூழலில்...

கவிதைகள் எனப்படுதல் தற்கால எமது நிலைகளைப் பொறுத்து அவை வெறுமனே மயக்க வரிகளாக இருப்பதை விட நொந்துபோயிருக்கும் மக்களுக்கு சற்று தெம்பளிக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்ற நினைவு நிலை என்னில் எப்போதும் உண்டு. அதற்காக வேண்டி எனது தேடல்களில் அகப்படும் அனைத்து விடயங்களையும் கூடியமான அளவு தெளிவுடன் எழுத ஆரம்பித்தேன். ஆக இவை வசன உருவெடுத்திருக்கலாம்.

இவை மக்களுடன் பேசவேண்டும்;

அவர்களுடன் கைகோர்த்து நடக்கவேண்டும்.

அவர்களின் தெருக்களை சிக்கலாக்குவதை விட—தெரு விளக்குகளாக இவை அமையவேண்டும்.

இந்தத் தொகுதியில் வெளிவரும் கவிதைகளில் பல ஏற்கனவே பிரசுரமானவை. இதற்கு முன் வெளிவரவிருந்த எனது கவிதைத் தொகுதிக்காக நான் கொடுத்திருந்த ஒரு சில கவிதைகளும் இதில் உண்டு.

எனது அனுபவம்—அந்த அனுபவத்தினூடான பாதிப்புக்களாக இவை எழுத்துருவாகியுள்ளன. இவற்றை தொகுதிக்காக நான் எழுதவில்லை; எழுதியவற்றை அப்படியே தொகுதியாக்கியுள்ளேன்.

எமது மக்களின் உணர்ச்சிகளுக்கு ஒரு அகராதி எழுத ஆசை இருக்கிறது. அந்த ஆசையில் எழுதுப்போது சிங்களத்தில் எனக்

கிருக்கின்ற சுதந்திரம்—பலம்—தமிழில் குறைவு: இந்தச் சூழலில்—எமது தேச நிலைப்பாட்டில் இச்சிறு தொகுதி மூலம் என்னால் தரமுடிந்த கவிதைகள் இவைதான்.

ஈழத்து கவிதைத் துறைக்கு மேலும் ஒரு கவிதை நூல் சேர்கிறது என்று மட்டும் சொல்வேன்; இது குறித்த விமர்சனங்கள் எதுவாகவேனும் இருக்கட்டும்.

இத் தொகுதிக்கான கவிதைகளை எனக்கு சேகரித்து—பிரதிபண்ணிய எனது மனைவி ஹஸீனா மர்யம் (வரதராணி) மற்றும் தொகுதி வெளிவர காரணமான 'தாகம்' வெளியிட்டகம், நண்பர் திரு.வி.மைக்கல் கொலின் உட்பட அனைவரையும் மரியாதையுடன் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.

இப்பனு அஸூமத்

120, லங்காமாதா மாவத்த,

மாபாகை — றாகம்.

08-02-1991

நன்றி

திரு. லால் சிறிசேன-குமரன் அச்சக
ஊழிய நண்பர்கள் — தாகம், அல்ஹஸனாத்,
மிம்ரஹா, புதுச் சுவர், புன்னகை,
இனிமை, தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய
பிரசுர ஸ்தாபனங்களுக்கு.

எனது முற்றம்

என் வீட்டு முற்றம்
சுத்தம் சுமக்கும்படி
வேளா வேளைகளில்
கவனிப்பு நடத்தியதுண்டு.

நிழல் இழக்க இரு
"இப்பில்" மரங்கள் —
நியர்ங்க

உதிரும் இலைத்துளிகளால்
பூரு புறம் முற்றம்
இழுங்குமாற —

மறுபடியும்
துடைப்பம் தூக்கி —
தூர ஒதுக்கிக்
குப்பை கொளுத்தி —

சுத்தம்
யுத்தம் தரும்;
சதா நிலத்துடன்!

என்றாலும் பாருங்கள்!
என் வீட்டு முன்னாடி
குடியிருக்கும் அம்மாளுக்கு
தம் சுத்தம் தெரியும் (?)

ஆதலினால்
அவரது குப்பைகளைக்
கொண்டு வந்து
என் வீட்டு முற்றத்தில்
தூவிப் போகிறார்!

எங்களுக்குள்
எரிச்சல் எழுத்துக்கள்
கோர்த்து
நமக்குள் நாமே
முனுமுனுப்போம்!

கத்திச் சொன்னால்
குத்திவிடுவார்களோ
என்றொரு குத்தல்!

கழிவு நீர் —
காகிதக் கிழிவுகள் —
இன்னும் இன்னும்
சகல குப்பைகளும்
நம் முற்றத்தில் முத்தமிட
எத்தனை நாள்
பொறுப்பது?

ஒரு நாள் அந்த
அம்மாளே கேட்டாள்
"குப்பை கூடுகிறது
அல்லவா?" என
'ஆம்' என்றேன்
சிரித்தாள்.
அந்தச் சிரிப்பில்
'இன்னும் கொட்டுவேன்'
என்று இருந்தது

இன்னும் கொட்டுகிறாள்:
எப்படி பொறுப்பது?

குப்பை கூடி —
நாய்களும் எலிகளும்
பன்றிகளும்
குடியிருக்கப் பழகின.
ஒரு நாள் —
அந்தக் குப்பைகளுக்கு
து வைக்கப் போகிறேன்.
ஒரு வேளை
அந்த வீடும் சேர்ந்து
எரியக்கூடும்.

அம்மா அப்பா...

விளையாட்டு

சுராங்கனி... அன்று
நீ அம்மா —
நான் அப்பா!
எங்களது பிள்ளைகள்
சுரேஷ், சின்னப் பொண்ணு
காதர், பொடி அப்புறாமி...

குதூகலங்கள்
குடியிருந்த
காலமடிக் காலம் அது!
சின்னத் தனங்கள்
தேகப் பூந் தோட்டங்களில்
சாமரம் விசிறிய
காலம் அது..

விளையாட்டு விதிகளில்
ஒன்றாகப் போன
பயணங்களை நான்
'நெருப்புக்
காட்சிகளின்' பின்பும்
நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

வருஷத்தையே
புரிந்து கொள்ளாத
வயது எங்களது...
விளையாடினோம்;

மண்ணை சமைத்தோம் —
தீயை மட்டும்
அண்ட விடாமல்.

'அம்மா அப்பா'...
விளையாடினோம்
அரிச்சுவடியையே
அறிந்து கொள்ளாமல்.

தோள் பிடியில் ஒரு
பழைய பையை
மாட்டிக் கொண்டு
நடப்பாயே —

'அம்மா வர்றாளாம்...
அட,
இங்கப் பாரு
அம்மா வர்றாளாம்'
என.

உனக்குத் தெரியுமா
இன்னும் என்
மனக் குழந்தை
விளையாடுவது —
அந்தப்
பசுமைகளோடு தான் என்பது!

அந்தக் காலத்தை
தூக்கிவிட்டு
தீ வைத்தவர்களை
நினைக்கும் போதுதான்
நான்
தீயாகிறேன்
சுராங்கனி...

என்றாலும் —
உரக்க வாசி
அந்தக் காலத்தை இப்போது.

இப்போது தான்
உன் —
'விட்டுப் பக்கமும்'
வெளிச்சம்
வயதுக்கு வருகிறதே...

இனிமேலும் நாங்கள்
பேசாமல் இருந்தால் —

பிறகு
பேசாமலேயே
போய் விடுவோம்.

அந்தக்கால மழை

மழைப் பொழிவில்
செடிகளுக்குக் கீழாகச்
செல்வேன்;
இடைநடுவில் —
தூறல் நின்று விடும்.
உஷ்ணத்தின் கல்லறை
மழை என்பதால்
செடிகளைக் குலுக்கி
விடுவர் நண்பர்.
உடல் குளிரும்
உடை, நீர் உறிஞ்சும்;

அது —
அந்தக் காலமாதலால்
கூதல் நெருக்கடியில்
தீக்
கூந்தல் பின்னி
சுற்றிவா...
விரல் வளையம்
போடுவோம்.

இன்னும் —
கம்பளி போர்த்தி
சோம்பல்
கிள்ளிப் படுக்க;
கொட்டாவி வீசிக்
குந்துவோம்.
ஆவி உடுத்த
தேனீர்ப் பருவத்தைப்
பருகி முடித்து...
கூடவே
'சிந்து நதியின் மிசை'
பாடிக்களிப்போம்.

இது

இந்தக்காலமாதலால்,
மழையும் வெயிலும்
மனதுக்குள் ஒன்றே.
பய வளையம்
சுற்றும் சூழ —
இடியின் வாசலில்
இடிந்து விழுந்து...
இது —
இந்தக் காலமாதலால்

இப்போது
அந்தக் கால மழை —
எப்போதோ
எங்கேயோ
வேற்று நாட்டில்
கண்ட ஒரு
அழகியைப் போல்...

★

ஆசை

பூக்கத்தான் பூவுக்காசை
தண்டுக்கு
பிரசவ வேதனை

★

சீதனம்

ஐன்னல் சீலைக்கு
இளகிய மனசு—
கட்டிக்கொண்டது அவளை.

இடம் பெயர்தல்

நிழல் நிம்மதி இல்லை,
வெயில் வந்து எங்கள்
நரம்பு வீதிகளில்
நடந்து போன காலம்.....

சூரிய தாகத்திற்கு
நீராகிப் போய்
நீரே
தாகமெடுத்த போதுதான்
நாங்கள்
நிழல் பற்றிய கனவுகளை
நிறையக் கண்டோம்!

எங்கள் முதலாளி
ஒரு—
விதை கொண்டுவந்தார்.

“இந்த விதைக்குள்
நிழல் மரம்
சுருண்டிருக்கிறது.....
புதைத்துப் போட்டால்
எழுந்து—
காற்றுக் கைப்பிடிக்கும்
நிழல் சாமரம் வீசி
வெய்யில் விரட்டும்”
என்றார்.

அந்த விதையை
அப்படியே
புதைத்துப் போட்டோம்.
பூமி மேட்டை
துளைத்து அது
வானவில்லை
வளைக்கப் பார்த்திட்டு.
ஆஹா!
நிழல்..... நிழல்.....
கிளை விரித்து
காற்றை முறித்து — நம்
காலடியில் கொட்டிற்று.

அற்புத ராஜ்ய
யௌவன பிரதேசம்.
காலம் முன்னேறிய போது
இந்த நிழல் மரம்
துப்பிய
விதை விந்துகளால்
ஆயிரமாயிரமாய்
இதன் வம்சம்
வளரத் தொடங்கிற்று.

மண் பெண்ணின்
மேனி முழுதும்
நிழல் மர
மயக்கக் காடுகள்!
பாதம் வைக்க இடமில்லை!

மேல் வாரியாக
காட்டு விலாசம்
உள்ளாக்குள்
வேர் நீட்டி... வேர் நீட்டி
பூமியினையே
சுருட்டிக் கொண்டது.

நாங்கள் இருந்த
கட்டிட அடித்தளம்
அசையத் தொடங்கிற்று
சுவர் தேசம்
வெடிக்கத் தொடங்கிற்று

இன்றும்
அப்படித்தான்
அந்த மரங்கள்.
நாங்கள் மட்டும் தான்
இடம் பெயர்ந்து விட்டோம்;

இப்போது —
வெயிலையும்
மழையையும்
வெறுக்காமல் ஏற்கிறோம்;

சொப்பன மரண தாகம்

காலம் இருண்டது
காற்று, மழை, இடி
மின்னல் யாவும்
காலமாகிப் போயின!

வானம்
பூமிக்கடியில் போய்
உட்கார்ந்து கொள்ள
பூமி உயர ஏறிற்று
பெரும் வெற்றாக
பிரபஞ்ச வெளி கிடக்க —
நாங்கள்
பறந்து
அந்தரத்தில்
அவரவர் சுயம் விசாரித்தோம்.

மரங்களும் செடிகளும்
வேர் விலங்கொடித்து
எம்முடன் சேர்ந்து
கும்மியடித்தன.

கற்கள்
கற்களுடன்
ஓடிப் பிடித்து
உருண்டன.
கடலும் நதிகளும்
கரைகளை விட்டெழுந்து
வீதிக்கு வந்து
எம்முடன் கலந்தன!

மூழ்கினோம்;
மூச்சு போகவில்லை.
நீந்திக் களித்து
நித்திரையும் கொண்டோம்.
அடித்துப் போகவில்லை.

ஆஹா!
அற்புதம் பொங்கி
அந்தரத்தில் தொங்கினோம்
பிரிவுகள் இல்லாமல்
எல்லாரும் — எல்லாமுமாக
கூடித் திரித்தோம்.

மிருகங்கள் —
மீனினங்கள் —
விலங்குகள் —
பேத தாகமின்றி
ஒற்றுமை படித்தன.

பேசின;
அவைகளின்
பாஷை வழி
தெரியா விடினும்
உணர்வுகளை புரிந்தோம்
அவைகட்கு
எங்களை உணர்த்தினோம்.

அவை
அவைகளை உணர்த்தின.

எந்தப்
பிரச்சினை தொந்தரவும்
பிறக்க முடியாதபடி
பிள்ளைகளைப் போல்
இருந்தோம்

கனவு
காணாமல் போக,
எழுந்தேன்.

சே...!
அந்தக் கனவுடன்
அப்படியே நான்
செத்திருக்கக் கூடாதா?

ராத்திரி....

பொழுது துவைக்கப்படும்
பூபாள ஓசை,
காகங்கள் கரைய மறுத்துக்
காணாமல் போயின;
முதலாளித்துவக்
கொடித் துணிகளால்
மூடிவைக்கப்பட்ட
எங்களுக்கான சூரியன்;

மெல்ல ஒரு விடியல்
ஆதாரமின்றி
பிரகடனமாகின்றது;

நான்
எழுந்து விடுகிறேன்...
கனவுகளில் வேர்த்துக்
கலங்கிய உடல்,
சோர்வின் விடாப்பிடியில்
என் முகத்தில் ஒரு
பழைய "நான்"
பறந்து விட்ட பரிதாபம்

நேற்றைய ராத்திரியும்
வழமையானது

நிலவில் கரைந்திருந்தது:
வெளவால்களின் மூச்சில்
மாமிச நெடி;
(வடக்கு போய்
வந்திருக்கலாம்)

பான் துண்டுகளில் கூட
எனக்கானத்
தோட்டாக்களைப்
புதைத்து வைப்பதாய்
ஒரு கனவு!

எனக்கான ஒப்பாரியை
யாரோ பாடுவதாகவும்
கிகப்பு அட்டைகளினாலான
எல்லா புத்தகங்களையும்
நான் ஒளித்து வைப்பதாகவும்
மறுபடி மறுபடி
ஒரே கனவு!

எனது காதலியின்
வயிற்றைக் கிழித்து
ஒன்றும் தெரியாத
அவளது கர்ப்பப்பையில்
எனதான எவரையோ
தேடித் தேடி
சுடுகிறார்கள்.

திடீர் விழிப்பு!
எப்போதும் போலத்தான்
பயங்கரக் கனவுகள்....
யந்திரங்களும் - துப்பாக்கிகளும்
சவங்களும் வரும்
நீண்ட நேரக் கனவுகள்!
இன்றைய ராத்திரியும்
பயங்கர மானதாகும்,
சந்தேகமில்லை.

★

சுதந்திரம்

கை விசம்மா
கை விசு.....
சுதந்திரம் வாங்கலாம்
கை விசு.....
சுடுகாடு போகலாம்
கை விசு.....

பெரஜா உரிம.....

அம்மாவோ..... / நீ
செத்துப் போட்டியா
அம்மாவோ.....

பெரஜா உரிம
கெடச்சிரிச்சே
அம்மாவோய்!

அதக்
கண்ணால காணாம
காட்டுக்குப் போறியே
அம்மா!

உசிரோட இருக்கையில்
"பெரஜா உரிம
பெரஜா உரிம"ன்னு
ஒப்பாரி வைச்சியே
அம்மோய்;

அது வந்து சேரவில்
நீ போயி சேருரியே
அம்மோய்;

"காலம் பூரா
கஷ்டப்பட்டு
காயப்பட்ட மண்ணுல
உரிமையில்லாம
செத்துப்போனா
ஒசி மண்ணு கூட
உறுத்து மடான்று"
சொல்லுவியே அம்மா!

இப்ப அது
கெடச்சிருக்க
முழிச்சிப் பாரேன்
அம்மோய்;

தாத்தாவும் இப்படித்தான்
ஈந்தியா போயிட்டு தான்
செத்தாலும் சாவேன்னு
இரும்புப் புடி புடிச்சாரு,
கடைசியா அவரும்
பத்தாம் நம்பருக்குள்ளேயே
பதுங்கிக் கிட்டாரு....

அம்மோய்... அம்மோய்!
இப்பத்தான் இவங்க
இந்த மண்ணு எங்களுக்கும்
சொந்த மண்ணுன்னு
செல்லுறாங்க.....
எந்திரியம்மா!

அம்மோய் நீ
எழும்ப மாட்ட ?
செத்துச் செத்து பொழிச்சி
இப்ப நீ
பொழைக்காம செத்துப்
போனியே!

அம்மோய்.....!
பெரஜா உரிம
கெடச்சிரிச்ச அம்மோய்;
கொடித் துணியோட
அதையும் சேர்த்து
பெட்டிக்குள்ளேயே
வைச்சிடுறேன் அம்மா!

★

நிர்வாணம்

ஆடைகளை
கழற்றிப் போற்றாள்
இக்குச்சிகள்.

மயான நதி

கடலை நனைத்த
நதியின் இசையில்
கரைந்தது கரை,

நீர்
நீளப் பாயாக
குளிர் படுக்க
நிலாவொளிப் போர்த்திக்
கிடந்தது.....

கரையில்
மணல் பயிர்
அறுவடையின்றி
அடர்ந்திருந்தது !

கூலாங் கற்களை
எகிறி
நடந்த பாதங்களில்
தென்றல் பாதணியாக
வந்து சூடியது;

சின்னக் காலத்தில் நாம்
கண் சிவக்க நீந்தி
விளையாடியது
இந்த நதியில்தான்
சுழியில் சிக்கி
பக்கத்து வீட்டு குமார
காணாமல் போவதும்
இதே நதியில்தான்

அப்போது
அவனைத் தேடித் தேடியே
வடித்த கண்ணீரில்
தடித்தது நதி!

அடித்து வரும்
டோங்கா பழங்களை
மறித்து திண்ண
அழகான
குமிழ்ப் பூக்கள்
பூத்து விழும்
இதே நதி.....

இப்போது
இந்த நதியில் நாம்
நீந்துவது இல்லை

அவற்றை
உயிரற்ற உடம்புகள்
ஊர்ந்து போகும்
வழியாக
மாற்றியுள்ளோம்

★

சிறைவாசம் ஏன்...?

இராவணக்
கடத்தல்காரன்
வாழ்ந்தது
இந்த—
தேச மண்ணிலா... ?
ஒன்றுமில்லை—
கடத்தப்படாமல்
நமது—
யன்னல் சீதைகள்
வீட்டுக் காடுகளில்
சுதந்திரமாக
வலம் வருகிறார்களே!
ஒரு வேளை
சீதை சிறைவைக்கப்பட்ட
மண் இது என்பதால்
எல்லாச் சீதைகளுக்கும்
இன்னும் சிறைவாசமோ?

புதிய குயிற் பாட்டு

எங்கள் குயிலுக்கு
இன்று அந்தக் குரலில்லை
வருந்த முகாரியில்
வசந்தத்தில் பாடுகிறது.....
நெருப்பெடுத்து நெஞ்சில்
நெடு நாளாய் வாடுகிறது.....

யார் ஓடித்தீர்
இந்தக் குயிலின் குரலை?
ஓடித்து
எங்கே தொலைத்தீர்.....?
'இனி இது
பாவே கூடாது' என
சபத ஆட்டம் போட்டீரோ?

அது
விடுதலைப் புதையலை
கண்டெடுத்துப் பாடினால்
அடித்த மோசமென
எண்ணித்தான்
ஓடித்தீரோ.....?
'கறாப்புப்படி
விடியல் எங்கே ... , என
அழுத்துத்தான் ஓடித்தீரா?

சோ. வயல் சித்திரத்தில்
ஆடு நீர் ஓசை போல
அழகாகக் குரல் தெளித்து
அது பாடாய்ப் பாடியதே.....
ஏன் ஓடித்தீர்
குரல்வளையை?

ஊர் முழுக்கப் பாடிப் பாடி
குரல்
விபசாரம் செய்கிறது என
கண்டதனால் ஓடித்தீரா?
ஏன் ஓடித்தீர்.
எங்கள் குயிலின் குரலை!

நிம்மதிகள் நிராகரித்த
நிலம் மீது நடக்கின்ற
நாளையற்ற நினைவுகளில்
கொஞ்சம்
பால் வார்த்துப் போகும்;
அந்தக் குரலை
ஏன் ஓடித்தீர்?

எதுமே கேட்காமல்
வெறும்
அவலமே கேட்கட்டும்
என
அவமதிப்பு செய்தீரா.
அதனை.....?

ஆக்குடும் அதன் குரலில்
தீச்சூடி வைத்தோரே
நீக் காப்பு இன்னும்
உயிருடன் இருப்பது
தெரியுமா?

★

தாகம்

தாகம் வந்தது
கையுடன் ஒரு கிணற்றையும்
சுமந்து கொண்டு.

ஆலம் விதையும்
ஒரு காகமும்...

அழுதது;
ஆலம் விதை!
மண் தொட்டி தப்பி
எட்டிப் போய் விழுந்ததாம்...
துப்பிய காய்க்கு
கடும் ஊரம்!
ஆதலினால், ஆதலினால்
ஆறுதல் தேடித் தவித்தது
ஆலம் விதை!

“முளைத்தால் நன்கு
கிளைச் சாமரங்கள் விசிறி
விழுது விந்துகளால்
பூமி வயிறு ரொப்பி”
வம்சம்
வளர்த்து இருப்பேன்”
என்று
எதிர்கால சூன்யம்
எதிர்பார்த்துக் கலங்கிற்று.....

செர்ரி மரங்களாய்
இல்லாவிடினும்
ஆலமாய் நின்றேனும்
நிழல் விற்பேன் இலவசமாக...
அதுவும் இல்லையே என
விம்மல் ஒடித்திற்று —

“ஆலம்” விதையே
ஆலம் விதையே!
அழிதே.....
விதைக்கான நிலம்
இங்கேது?
பட்டை மரங்கள் மட்டும்
பறந்து கிடக்கும் போது

புதிதாக எதுவும்
முளைவிடக் கூடாதாம்!
அப்படியே தப்பி நீ
வளர்ந்தே விடினும்
பயங்கர நகங்களால்
கிள்ளி எறிவார்கள்
பூவரசமே
பூக்காமல்
மலடாய் இருக்கிறதே.....
காரணம் தெரியுமா?
அதற்கும் “வெட்டு”

தப்பித் தவறி
புத்தர் வந்தால் கூட
நிழலுக்குப்
போதி மரம் முளைக்கும்
விதையிருப்பின் சொல்;
அதற்கும் அவ்வளவு
கிராக்கி இல்லை
சாவு மரத்திற்கே
இங்கு
கிராக்கி மிக
அதிகம்”
என்று சொல்லிற்று.
காகம்!

★

(கல்லறை வரி)
மினிபஸ் நடத்துநர்

“வாங்கோ வாங்கோ
குழியில் இன்னும்
இடம் இருக்கிறது
இடம் இருக்கிறது
வாங்கோ வாங்கோ”

ஈரமில்லை

எங்கள் பற்களிலே
ஈரமில்லை, ஈரமில்லை
பாரமன்றி வேறெதுவும்
ஊறுவில்லை:
ஈரமில்லை!

மனிதன் செத்த
மயக்கம் தோளில்
ஏறி நடக்க —
மற்ற மனிதன்
நின்றும் சோறாய்
மினங்கள் கிடக்க...
எங்கள் பற்களிலே
ஈரமில்லை!

இரவின்
கருத்த ப்ரமை.....
நீண்ட நாளாய்
தொங்கியதாலே
இந்த தேசம்
இறந்த தேசம் என்க.

சூரியன் கூட
கடர், தொடங்க
நிலவு பிளந்து
ராக்காட்டு வரப்புகளில்
‘சாக்காடு’
போகும் ஜனங்களை
வழியனுப்பும்!

இனம் —
எங்கள் குழந்தைகளுக்கு
கப்பப் பையில்
கொடுக்கப்படும்
முதல் பாலா?

இருக்கலாம்,
ஆனதினால் தான்
தேசம் முழுதும்
அடுப்பெரித்து...
மனிதங்களைச் சமைத்து
தேசமே சாப்பிடுகிறது.

எங்கள் பற்களில்
ஈரமில்லை, ஈரமில்லை!

‘நாடு’ என
நினைத்தெழுதும் போது,
காடு என
இயல்பாய் எழுதும் பேனை

‘இலங்கை’ எனச்
சொல்லும் போதே,
‘வில்ங்கை மாட்டும்
நினைவுகள் எழும்.....

எங்கள் பற்களிலே
ஈரமில்லை, ஈரமில்லை!
தீ மூட்டி விட்டாலும்
நீர் ஊற்றிவிட்டாலும்
எதுவும் நடக்காது!

நாளை —
ஊர்வலமாய்
கடுகாட்டு வயல்களிலே
எங்கள் பற்கள்
ஆட்சியினை நிறுவலாம்!

★

தேடல்

காணாமல் போனவள்
திரும்பக் கிடைத்தபோது
தேடினோம் அவளது
கற்பை!

நிஜத்தை மறை

உன் கடிதம் கிடைத்தது;
முற்றுப் புள்ளிகளில்
ரத்தத் துளிகள் ஏன்
கண்மணி?

கண்ணீர் துளிகளையேனும் நீ
கழுற்றிவிடக் கூடாது
என்பேனே?

கற்புக் கற்பூரத்தை
களவு கொடுக்காத
நிகழ் காலச் சீதைகள்
இருக்க மாட்டார்கள்
என எழுதி—
நீயும்
கசக்கப்பட்டவள்
என்பதை உணர்த்துகிறாயா?

தேவி!
இது அநியாயமல்ல.....
சிலரின் பணியாகும்...

எந்தச் சீவனும்
உன் கற்புக்கு
உரிமை கோராது.....
ஆதலினால்
அதை நானே
எடுத்துக் கொண்டதாக
எல்லோரிடமும் சொல்லிவிடு...

உண்மைகளை
மறைத்துவை
பேசினால்.....
நீயும் ஒரு.....
பயங்கரவாதி!

புறா ப்ரமை

சமாதானம் பூசிய
புறாவா இது?
இல்லை வெறும்
மனிதச் சாம்பல் அள்ளி
உடல் பூசிய
புறாவா இது...
தலைவர்களுக்கே
தெரியாது இப்போது
புறாக்களைப் பற்றி
எனக்கு மட்டும்
என்ன
வேண்டிக்கிடக்கு?
சும்மா...!
ஒரு போக்குக்குத்தான்;
சொல்லுங்கள் இது
என்ன புறா? இது என்
எண்ணப் புறாவா?
இருக்காதே ஒருக்காலும்
அது என்
காதலியுடன் கைகோர்த்துப்
போய்விட்டதே!
அட்டே
இந்தப் புறா
கரணம் அடிக்கிறதே!
என்ன தினுசாய்
காற்று கிழித்துக்
குதித்துக் கும்மியடிக்கிறது
பாருங்கள்...
அட மறுபடி
சிறுவண்டித்தே வருகிறதே!
இப்போது
இந்தப் புறா இனம்
சமாதானத் தூது
போவதில்லையோ?
ஓ...
அதுதான் இன்னும்
சமாதானமே இல்லை
போலும்.

படிகள்

எமன் ருகைப்
படிகளில்
பயணச் சுருதி
எல்லோர்க்கும்

கந்தளாய்
உயிர் பறித்தல்
உடன்படிக்கையின்
நவ
ஒப்பத்தம்

இங்கு —
மனிதத்திற்கு
மனிதம் வேண்டும்
கண்களுக்குக்
கண்கள் வேண்டும்
என்றொரு நிலை.

இந்த அணைக்கு
தண்ணீரை
அணைப்பதை விட
மனிதக்
கண்ணீரை அணைக்கவே
அதிக விருப்பம்
இருந்துள்ளது.

பாவம் —
அதனால் தான்,
நாதியறியோர் பக்கம்
சின்னதாயொரு
நகர்வு.

கால காலமாய்க்
கட்டுப்பட்டுக்கிடந்த

தண்ணீர்க் குழலுக்கு
மனிதர்களின்
மத்திக்கு ஊர்வலம் வர
என்ன
அவசரம் இருந்ததோ!

அடக்குமுறை
ஒரு நாள்
விழித்தெழும் என்பதன்
அடையாள மச்சமோ?

இருந்தாலும்
இருக்கலாம்.

★

கட்சி

கட்சிகளில்
அவர்கள் இருந்தார்கள்.
அவர்களில் தான்
கட்சி...
இல்லாமற் போயிற்று.

★

இங்கே...

சகோதரனை
அடித்தது குறித்து
சந்தோஷப்பட்டு
கை தட்டி விட்டு
திருப்பிப் பார்த்தார்கள்

அவர்களது
கைகளே அவர்களை
கைது செய்கின்றன.

நிலாக் கரையோரம்

கண்ணிருக்குப் பதிலாக
நம்
கண்கள் வழிந்த காலம்
ஞாபகித்துப் பார்.....
மழை ஒழுகிச்
செடி நுனிகளில் —
ஈரம் ஓரங்கட்டுவது போல்
இருந்த காலத்தினை

நிலாக் கரையோரம்
மூங்கில் மர அடிகளில்
இதழிப்பாய்.....
'இப்படித்தான்
கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கும்
புல்லாங்குழல்' என்பேன்.

விழிகளை சிமிட்டுவாய்.....
அந்தக் காற்றினால்
வியர்வைகளை நான்
விரட்டி இருக்கிறேன்.

உனக்குள் எல்லாம்
மறந்து கொண்டே போகிறது
எனக்குள் இன்னும்
பிறந்து கொண்டே இருக்கிறது
ஞாபகம்.

புத்தகத்தைப் போல் உன்னை
படிக்க ஆசைப்பட்டேன்.
அதற்குள் யாரோ
படித்து விட்டுத் தருவதாக
எடுத்துப் போனார்களே

இப்படித்தான் —
என்னிடமிருந்து சென்ற
எந்தப் புத்தகமும்
திரும்பி வந்ததில்லை.
தபாற்காரனைக்கூட இப்போது
'பென்ஷன்' காரணைப் போல்
பார்க்க வேண்டிய நிலை.

என்றாலும் பார்.....
உன் நீ உதடுகளால்
காயப்படுத்தப்பட்ட நான்
இன்னும் மீதமிருக்கிறேன்.
இந்த தேசத்தை போல்

ஆசை !

ஏதாவது ஒரு வர்ணம்;
ஒரு சின்னம்;
உதவ ஒரு நாடு;
பேச ஒரு கொள்கை
துணைக்கு சில
காடையர்கள்
கிடைத்தால் போதும்
நானும் ஒரு
கட்சி ஆரம்பித்துவிடலாம்.

ஏமாறத்தான் இங்கே
நிறைய
''ஜனங்கள் இருக்கிறதே!'

பாட்டி சொன்ன கதை

விடிந்து விட்டதாக
பாட்டி சொன்னதும்தான்
விழித்தாய் பார்த்தேன்.

பாட்டியின்
பார்வைக்கு விடிந்துவிட்டது;
எனக்கோ
இருள் இன்னும்
உட்கார்ந்துகொண்டுதான்
விருக்கிறது
காதலியின் கூந்தலைப்போல்.

விட்டுக் கழுகில்
'எல்லே' விளையாடும்
சிறுவர்களின்
ஒலி மணிகள் தவிர்த்து
இரவில் சுதறி
பகலில் தூக்க விழிகளால்
முறைக்கும்

நாய்களின்
பார்வைகளைத் தவிர்த்து
தென்னை மர இலைக்
கரங்களில்

வந்தமர்ந்து
இளைப்பெடுக்கும் ஓரிரு
காக்கைகளைத் தவிர்த்து
எல்லாமே இருள்தான்;

நேற்று மாலை
போக்குவரத்து வேலை
நிறுத்தத்தில்
வீதி எங்கும் நின்று நின்று
வாகனங்களைப் பார்த்து

கெஞ்சியது.....

யாராவது—
ஏற்றிச் செல்லமாட்டார்கள் என
தேற்றிக் கொண்டு
நின்றது—

வீதியோர சுவரொட்டிகளைப்
பார்த்து

விதிகளை
கட்டிக்கொண்டு
பாதிநேரம் படுத்தாலும்
பயம் போர்த்திக் கொள்கிறது;

பாட்டி உன் பார்வைக்கு
விடிந்து விட்டதா?
இல்லை நீ சொல்லும்
கட்டுக் கதையா இதுவும்?

சொல்லு பாட்டி!
ஒரே ஒரு ஊரில்
ஒரு ராஜா இருந்தானாம்...
அப்படியா இதுவும்?

பாட்டி;
அதிலும் ஒரு உண்மையுண்டு.
ஒரே ஒரு ஊரில்
ஒரு ராஜா இருந்தானாம்;
அவன்
இருப்பதற்காக வேண்டியே
எல்லாரும்
செத்துப் போனாரா எனாம்;
எல்லாரும் செத்த பின்னாடி
'நாம் யாருக்கு ராஜா'
என ராஜா யோசித்தானாம்—
யோசிப்பானா பாட்டி!

கனத்த மழை

கனத்த மழை!
விட்டிருக்கிறதா தோழி...?
இருக்காது...

ஒவ்வொரு வருஷமும்
இப்படித்தான் —
ஆடிவரும் காற்றுப் பாவாடை
சூடிவரும் மழைப் பூக்களை.

அதிகம் நனையாதே—
அசடு!

முக்காடிட்டு ஒரு புறமாய்
உட்கார்ந்து இரு;
இனி இப்படித்தான்
சூழல்—சுற்றம்—யாவும்.

குரங்குகள் கும்மியடிக்கையில்
யானைகளுக்குக்
கோபம் வரும்.
குரங்குகளோ
அசட்டுக் கைகளுக்குள்
அகப்படாமல் நழுவிவிட
நரிகள் ஓரமாய்
ஓங்கி ஓலமிடும்;
காட்டு ராஜா
கைகட்டிப்
பார்த்துக்கொண்டிருப்பான்.

கனத்த மழை
விட்டிருக்கிறதா தோழி?
இருக்காது...

தும்பிக்கைகளும்
தூங்கிப்போன
கைகளும் தானே
நமக்கு...
மாறி மாறி வரும்
கசந்த காலங்கள்!

எங்களுக்கென்ன
எவர் எப்படிப் போயினும்
என—சும்மா இருக்கிறாயா
சோம்பேறி.

பைத்தியக்காரா
படுத்துச் சாகாதே!
விடியல் இல்லாவிடில்
வானக் கூரையை
ஓடித்துச் சரிபண்ண
புதிய வழிகளைக்
கண்டுபிடி.....

கனத்த மழை;
விட்டிருக்கிறதா தோழி?
இருக்காது...

★

தேயிலைப் பெண்

வெண் பனிக்
குளிரிலும்
தன் பணியால்
வியர்க்கிறாள்
அவள்!

ஊமைச்சேனை கிராமமும் பேசும் எனது மக்களும்

நிப்பினிக் கள்ளில்
ஊறித் தடித்த
அந்த
கிராமத்து மக்கள்
நிற்றிக்கத் தொடங்கினர்.

கால காலமாய்
அவர்களது
நிற்றனை வெளிகளில்
சரிவுகள் நிகழ்ந்தன.

கட்சிகளாய் பிரிந்து நின்றோர்
காட்டுப் பொருட்களாய்
தேர்நல் காலங்களில்
மட்டும்
வந்து போனார்கள்.

அப்போது
மக்களின்
கோவணங்களில் கூட
கட்சிகளின் வர்ணம்
குடியிருந்துதுண்டு.

தகப்பன் ஒரு கட்சி
மகன் ஒரு கட்சி;

றடுக்கப்பட்டிருந்த
நித்தனா இயலுடன்

கிக்கிச் சுழன்று
கருத்தியல் வயலில்
உழுது கொண்டிருந்தனர்.

காலா காலமாக
விசுவாச கொடி பிடித்து—
கட்சிகளை
காப்பாற்றி, காப்பாற்றி
இவர்கள்
கைவிடப்பட்டபோதுதான்—
சிந்தனையில்
சுவாசிக்கத் தொடங்கினர்.

அவர்களாலேயே
அவர்களை ஏமாற்ற
அவர்களைக் கொண்டே
ஏமாறும்
ஏமாற்றம் தேவையில்லை
என
சபதமெடுத்தனர்!

அந்த
ஊமைச்சேனை
கிராமம்
இப்போது பேசுகிறது.

★

உதவி

பிள்ளைக்கு —
வெறும் சோறு ஊட்டுகிறாள்;
'நிலா' சொதி கொட்ட!

பிஞ்சு விரல்களின் வலி

அனல் நீர்
விழிகளை உறுக்கி வழிந்த
கனல் தெறித்தக்
கதை தெரியுமா ?

பால் வாசம் இதழ் விட்டு
பறக்க மறந்து
உட்கார்ந்து இருந்தபோது.....
தாய்தேசம் பற்றி
குருதியால் கதறிய
குரலின் வலிமை;

தாயின் —
கர்ப்பத்துக்கே வலியெடுக்கும்
பிள்ளையின் —
கண்ணீர்க் கதை;

அந்த
பாலஸ்தீனத்து சிறுவனின்
தளிர் விரல்கள்
கருங் கற்பாளால்
நகக்கப்பட்ட கதை!

லோக வெறி நதியில்
மனித
குருதிதான் ஓட வேண்டுமா?
அதனால்தான் அந்தச் சிறுவன்
கரையினில் போராடக்
காத்திருந்து -
விரல்களைக்
காயப்படுத்திக் கொண்டானா?

காயப்பட்ட அந்தச்
சிறுவனின் விரல்கள்
உலக விழிகளுக்கு
அக்கிரமத்தின்
விலாசத்தைக் கீறிக் காட்டியது.

அனுவாயுத வார்த்தைகளால்
நாசத்தை உச்சரிக்கும்போது
அந்தச் சிறுவர்கள்
அரிச்சுவடியிலேயே
தேசத்தை உச்சரிக்க
தெரிந்து வைத்துள்ளார்கள்
என்பது உண்மை.

அவர்கள் சிந்துவது
வெறும் ரத்தமல்ல
சத்தியத்தின்
சாயம் போகாத வியர்வை.

மரணம் அவர்களின்
*தடைத்தெரு அல்ல;
நடைத்தெரு!

சித்திரவதைகள் அவர்களுக்கு
சிதைகள் அல்ல.....
கதைகள்!

★

எழுச்சி

காத்திருந்த
பூக்கள் உதிர்ந்தன —
பூமியில் அதிர்ச்சி.

ஏப்படி அம்மா

ஏப்படி அம்மா
மண் சோறு சமைப்பது?
மண்ணப் ப்ராயம் என்
மணந் திரையில் அசையுது!
பரட்டைக் கவசம்
நாச அகற்றி
கருங்கல் மூன்றில்
நாச அமர்த்தி
ஏப்படி அம்மா
மண் சோறு சமைப்பது?
மண்ணப் ப்ராயம்
ஏப்படி கழிந்து
எங்கே போனது?

கண்ணனைக் கூப்பிடு - என்
அண்ணனைக் கூப்பிடு
பாதா..... எங்கே?
பிரட்டை எங்கே?
கருங்கல் எங்கே?

மண் அரிசி அள்ளி
போடு சேர்த்து
செய்து உண்ட
பாலங்கள் எங்கே?

ஏப்படியம்மா

மண்வெணச் சொல்வது
மணியன் தானே
மண்
பூமியில் தெரிவது?

மண்சோறு வெந்ததும்
கஞ்சி வடித்தோம்
அம்மா!
உன்-
கண்ணீரைப்போல
கஞ்சி வருமா?

அடுப்பு விறகு குளிரும்
சிரட்டைக் கவசமோ
நீரோடு உறவாடிக்
குளிரும்!

அதே நிலைதானா
இன்றும்?
அம்மா -
நீயே சொல்லு.....
ஏப்படியம்மா
மண்சோறு சமைப்பது?

★

பறவைகளே!

உல்லாசத்தை
உடுத்துக் கொண்ட
அழகின் மூக்குத்திகளே!
உங்கள் சிறகுகளுக்கு
பிரணா உரிமை
கொடுக்க மறுக்கும்
இந்த மனிதர்கள். மேல்
கோபமா?
உரிமை கோரும்
எந்த இனத்திற்கும்
எதிரிகள்
எந்த ரூபத்திலும்
இருப்பார்கள்!

ஒளி பெயர்ப்பு

நீ ஒரு
மின்னல் வால்;
நானொரு
ஓரப்பார்வை

நீ ஒரு
வெளித் தூறல்;
நானொரு உள்வெக்கை.

கையைப் பிடி
காணாமல்
போவோர்களின்
பட்டியலில்
பதிந்துவிடலாம் நான்.

நீ ஒரு வயல்;
நானொரு
வெறும் வரப்பு
நீ ஒரு
ஒளி பெயர்ப்பு
நானொரு
இருள் பதிப்பு.

கடிதம் எழுதாதே
காயப்பட்ட நினைவுகளுக்கு
கடன்பட
முடியாது இனியும்.

நீ ஒரு
பெண்;
நானொரு ஆண்.....
போதுமா?

காற்று மரம் இலை

பயங்கர காற்று
வீசும் சிறகுகளில்
நாசம் மோதும்.
சப்த கதறல்களில்
செவி மடிகள் அதிரும்;
நெருப்பு வீசி வெறுத்திட
வைக்கும் மூச்சு;
காற்று முதுகு தூக்கி
நேற்று நிமிர்ந்ததால்
ஊர் முழுக்கப் பட்டினி
மரம் உடன்பட்டுப்
பயங்கரப்
பக்கத்தாளத்தோடு
சிரிக்கும் —
காற்றின் பேச்சுக்கு
தலையாட்டித் தலையாட்டியே
அகன்றோடிவிட்ட
எதிர்பார்ப்பு இலைகளில்
பச்சைக் கனவுகள்
ஒட்டியிருந்த
மர நம்பிக்கையும்
இப்போது —
ஒடிந்து போயிற்று.
காற்றோடு மரம்
ஒத்துப் போக வேண்டிய
இரண்டும் கெட்டான் நிலை.
செத்துப் போன இலை
களுக்காக

மண் —
கண்ணீர் வடிக்கும் காலம்
வெகு தூரமில்லை;
அதுவரை —
மரமும் காற்றும்
தாளங்கள் போட்டும்

பிரேமவதி மனம்பேரி

ஒரு பெண்ணின் ஞாபகம்
எப்போதும் என்னுள்
மண்வாசனை போல்
மண்டியிட்டு கொண்டிருக்கிறது.

கண்ணகி
காற் சிலம்பைக் கழற்ற
தி.....
தான்
வயதுக்கு வந்துவிட்டதாக
விளம்பரப் படுத்தி இருக்கலாம்.

இது அப்படியான
கோப நாவின்
வெளிக் கீறல் அல்ல;
இவள் தன்
காதலிகளைக் கழற்றினாள்
தன் இறப்பை
தாயிடம் நிரூபிக்க.....

அழகு ராணி
சில நாளில்
மரண ராணியானாள்.

காடு பாயானது.....
கற்பு நாயானது
மதுப் பழக்கம் — ஒரு
பொதுப் பழக்கம்;

இதனால் தான்
வேலிகள் பயிர்களை அகற்றி
மண்ணையே பகிரங்கமாகப்
பகிர்ந்து கொண்டன.

பக்திக்குள் விழுந்து
கிடந்த செவிகளுக்கு
இந்தப் பூவின் இதழ்கள்
பறிக்கப்பட்டதன் சப்தம்
எப்படிக்
கேட்டிருக்கும் பாவம்?.....
வெறிக்கு —
தாகங்களைத் தணித்தவள்
தண்ணீர் கேட்டு
கண்ணீர் அபாயத்தால்
அறிவிப்பு செய்த போது.....
குறிவைப்பு மட்டுமே
குடும்பம் நடத்தியது.

தண்ணீரின் நட்பும்
மனிதர்களின் மனதும்
அவளுக்குத்
தேவையான போது
பாவம் இங்கு மனிதர்களே
இல்லாமல் போனார்கள்;

(71-ம் ஆண்டு கிளர்ச்சியின்
போது படுகொலை செய்யப்
பட்ட ஒரு பெண்ணின் ஞாபக
மாக)

ஒப்பந்தம்

புகலை வரவேற்று
'மாலை' போட்டார்கள்
இருட்டு!

ஆகாயம்

ஆகாயம்
ஒரு கூரையல்ல;
தலைகளின் பூமி.

கால்களின் பூமி
மண் என்றால்
தலைகளின் பூமி
ஆகாயம் தானே?

இது என்ன
நட்சத்திர முத்துக்களாய்
சூரிய நகையின்
சேதாரங்களா ...—
இல்லை
இராக் கிழவின்
ஆதாரங்களா?

மழை விரல்கள்
நீளுமே
அதென்ன
ஆகாய நாவிலிருந்து
விரல்கள்.....

ஓ
தாகத்தின் வேகம்
நாவைக் கூட
விரல்களாக்குமோ?

எதற்காக
ஆகாயக் கொடி
மழை மொட்டுக்களை
விரிக்கிறது
மயக்கம்
போக்கவா இல்லை
மயக்கம் ஊட்டவா?

வானவில் என்ன
ஆகாயப் பெண்ணின்
தாலிக் கொடியா?
அப்படியாயின்
அதையேன்
அடிக்கடி
மறைத்து வைக்கிறாள்?

ஓ
இவளுக்கு
வாழ்வும்
விதவைக் கோலமும்
மாறி மாறி வருகிறதே
இவள்
கணவன்
செத்துச் செத்துப்
பிழைக்கிறானோ?

என்ன இருந்தாலும்
ஆகாயம்
அண்மையில் தானிருக்கிறது;
நாங்கள்தான்
தூரத்தில்
இருக்கிறோம்!

எமது தேசத்தைப் போல
எமது தேசத்தில்
எம்மைப் போல

ஞானம்

தலை
மண்மீது பட்டபோதுதான்
கால்களைப் பற்றி
கவலைப்பட்டார்கள்.

பூமி வில்

நடையும் ஒரு
நிட உயிர்
உடலாகலாம்.

நதி- மண் தொடைகளின்
கீழ் மேல்
அடைபுமாகலாம்;

மணல் கர்ப்பத்தைச்
சமகரும்
பெண் வயிறாகி
பிரசவக் காரர்களின்
கீழிடுகளால் தப்பிட
மாதம் பார்க்காமல்
பிரசவித்துத் தள்ளும்
யந்திரத் திரவமாகலாம்;

மீனிளங்களின்
விந்தாகலாம்
இல்லையேல் தாயுமாகலாம்!

பூமி படைத்தவனின்
வியர்வாகவும்;
இருக்க முடியும்!

இல்லை எனில் -
பூமி ஆத்தாவின்
கண்களாகவும் இருக்கலாம்!

இயற்கை நெற்றியின்
விதியாகவும் இருக்கலாம்!

இந்த
நதிகளை
நனைப்பது
மழை மட்டும் தானே!
அப்போது குடைபிடிப்பது
சின்னச் சின்ன
அலை ஐட்டிகளா?

என்றாலும் இந்த
நதிகளுக்கு இன்னும்
தன்மான இருப்பு
இல்லவே இல்லை;
இருந்தால்
தாசியைப் போல்
கண்ட நின்று இடத்தில்
கலக்குமா?

கரைகள் வெறுமனே
காட்சிப் பொருட்களல்ல;
காணாமல் போகாது
கை கொடுப்பதும்
உண்டு;
காலடி வைத்தோரைக்
காட்டிக் கொடுப்பதும்
உண்டு

நதி ஒரு
பூமி வில்!
வானத்தை வரையும்
பூமித் தூரிகை!
என்றாலும்
நதி வீட்டுக்குள்
நாமிருந்து
முச்சு விட முடியுமா?

சாவுச் செடி.

பிறப்பு ஒரு வரவல்ல;

கர்ப்பப் பையின்

செலவு.....

பூமிக் கூடையில்

கழிவுகளைச் சுத்தப்படுத்தும்

அகத்தச் செலவு.

பிணம் -

உயிர் குடித்துப் போட

காலிக் கிண்ணம்;

உயிர் நீரின்

பரம விரோதி

கல்லறைத் தொட்டி

அதனால்தான்

கருவறைக்குள் வரும்.....

கல்லறைக்குள்

வராது.

மனிதம் ஒரு

நடமாடும் மரம்.

படரும் செடியே

சாவுச் செடி

கருவறையிடம்

கல்லறையின் விலாசத்தைக்

கேட்டுக்

கொண்டதால் தான்

உயிர்ச் சூடு

பாதி வழியிலேயே

விலகி விடுகிறது;

பிறப்பு

மனிதப் பசளை.

மனிதன்

சாவின் பசளை.

இறப்பு --

காலச்சபை கொடுக்கும்

கை தட்டு மாத்திரமே.

உடல் தான்

உற்சாகம் கூடி

உட்கார்ந்து விடுகிறது.

பிறப்பு ஒன்றும்

பிரமாதமல்ல;

இறப்பு ஒன்றும்

இடர்ப்பாடுமல்ல.

வாழ்க்கை வெறும்

சவம் தின்னிப்

பிசாசு என்பதால்

இறப்பு ஒரு

கிழித்த

தீக்குச்சி!

★

வித்தியாசம்

அப்போதெல்லாம்

விதியில் இறங்கி

மரண வீடுகளுக்குச்

சென்றோம்.

இப்போது -

மரண வீடுகளிலிருந்து

வீதிக்கு வரப்

பாக்கிறோம்.

st Compliments

IQBAL JEWELLERS

105, N. C. ROAD,

TRINCOMALEE.

Phone 026- 2298

BRANCH:

150/1 SEA STREET,

COLOMBO - 11

Best Wishes

ARUNA JEWELLERY.

18 (A) 3rd CROSS STREET,

TRINCOMALEE.

வடக்குத் தென்றல்
விசி வந்தது -
என் தேகத்தில் ரத்தம்